

дрехи и тръгналъ да се весели, кждѣто му хареса. Така прѣоблеченъ стигналъ най-напрѣдъ въ една гѣста гора. Уморилъ се отъ дългия пътъ и седналъ подъ единъ старъ джбъ да си отпочине. Слѣдъ малко огладнѣлъ и взелъ да си мисли, кждѣ ще намѣри гостба за ядене. Вдигналъ очи и видѣлъ една ниска колиба само съ едно прозорче, което било запушено съ парцали. Станалъ той и се опѣтилъ къмъ колибата.

Въ тази колиба живѣлъ старъ вѣглищаръ. Всѣки день той събиралъ тънки прѣте изъ гората и ги горѣлъ въ трапища на черни вѣглища. Той нѣмалъ ни жена, ни дѣца, ни роднини. Билъ сиромашъ и ялъ по малко, колкото да не умрѣ отъ гладъ. Когато царьтъ дошелъ при колибата, вѣглещарьтъ безгрижно си вадѣлъ вѣглища отъ единъ трапъ и ги носѣлъ въ склада.

— Помози Богъ! вѣглищарю, казалъ царьтъ; моля ти се, позволи ми да си отпочина подъ твоята колиба.

— Далъ ти Богъ добро, странниче! отговорилъ учтиво вѣглищарьтъ и го поканилъ да влѣзе въ колибата.

Царьтъ влѣзълъ вѣтрѣ и сѣдналъ на едно дървено столче. Слѣдъ малко поискалъ отъ вѣглищаря нѣщо за ядене. Той му сложилъ паница съ постна чорба, далъ му кжсъ черъ коравъ хлѣбъ и го поканилъ да яде. Царьтъ билъ толкова гладенъ, че дори ушитѣ му плющѣли отъ мласкане на коравия хлѣбъ и постната чорба. Това ядене въ палата си той не би далъ и на кучетата и коткитѣ си. Слѣдъ обѣда вѣглищарьтъ сварилъ на царя чай и го подсладилъ съ медъ, защото нѣмалъ захаръ. Царьтъ изпилъ чая и пожелалъ да му свари още.